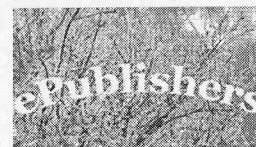

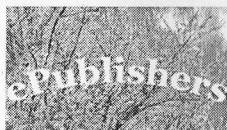
GABRIELA-TEODORA DRUCHS

**AVENTURILE
PASQUALEI MARIN
PRIN PĂDUREA
DE IMPRESII**

Roman

Prezența lucrării se publică în format electronic și tipărit.

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei – <https://pixabay.com/photos/cup-coffee-leisure-table-2768531/>

© 2019 ePublishers. Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-935-5

Ediția digitală a prezentei lucrări se poate accesa aici:
<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-716-936-2>

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro
www.ePublishers.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRUCHS, GABRIELA-TEODORA

Aventurile Pasqualei Marin prin pădurea de impresii : roman

/ Gabriela-Teodora Druchs. – București : ePublishers, 2019

ISBN 978-606-716-935-5

821.135.1

CUPRINS

7	CAPITOLUL I
18	CAPITOLUL II
20	CAPITOLUL III
25	CAPITOLUL IV
29	CAPITOLUL V
39	CAPITOLUL VI
44	CAPITOLUL VII
47	CAPITOLUL VIII
51	CAPITOLUL IX
54	CAPITOLUL X
56	CAPITOLUL XI
60	CAPITOLUL XII
65	CAPITOLUL XIII
69	CAPITOLUL XIV

76	CAPITOLUL XV
80	CAPITOLUL XVI
94	CAPITOLUL XVII
104	CAPITOLUL XVIII
110	CAPITOLUL XIX
116	CAPITOLUL XX
128	CAPITOLUL XXI
134	CAPITOLUL XXII
146	CAPITOLUL XXIII
158	CAPITOLUL XXIV
176	CAPITOLUL XXV
212	CAPITOLUL XXVI
229	CAPITOLUL XXVII
238	CAPITOLUL XXVIII
248	CAPITOLUL XXIX
267	CAPITOLUL XXX
278	CAPITOLUL XXXI
285	CAPITOLUL XXXII
296	CAPITOLUL XXXIII

CAPITOLUL I

De la o vreme Pasquala Marin desenează melci. Cochilii de melci. Asta e ceva semnificativ.

E simptomatic, spune Elvira Popescu. Doctorița Elvira Popescu.

Doctorița Elvira Popescu nu e doctoriță, dar am fost un timp foarte bolnavă, draga mea, eram și cu nervii la pământ și atunci am început să citesc literatură medicală. Era în perioada divorțului. Știi, am avut atâta de luptat, adaugă ea de fiecare dată. În primul rând cu mine, ține ea să adauge de fiecare dată.

Și câteodată mărturisește – nici nu știi cât de jos poate să coboare un om în astfel de situații...

Așa că acum am rămas aproape cu o manie. Dar să știți, au fost cazuri când eu, și nu medicina, am avut dreptate.

Elvira Popescu are patruzeci și opt de ani.

Spune – par bătrână numai celor netrecuți de treizeci. Ciudat este că mă simt aceeași. În fiecare zi – la fel! E drept, fotografiile... Dar fotografiile se pot uita. Eu nu le țin în album, le arunc într-un sertar. Nici nu le pun data pe ele. Oricum, o să știu, dacă vreodată va fi să mă uit la ele. Nici nu merg special la fotograf. Astea sunt doar ocazionale. Când le primesc, le privesc, apoi mă duc la sertarul acela, îl deschid numai puțin și strecur

pieziș fotografiile în el. De mulți ani nu l-am mai deschis larg. Îi șterg numai marginile de praf. Câteodată îmi mai fac câte un selfie. Îl privesc și îl șterg în secunda următoare.

Elvira povestește la o cafea cu prietenele. Sunt toate ca și ea, mai vârstnice – să zicem, spun ele, și în general singure.

Cele măritate care vin aici serile, vai, în serile când o femeie singură n-are ce face, n-are chef de televizor și, în general, toate la ea în casă sunt în regulă – vasele spălate să lucească, aliniat în bufet impecabil, mâncare făcute în crăticioare minuscule, multe feluri care umplu frigiderul, rufele spălate, scrobite și călcate, aliniat matematic în șifonier, covorul fără scame, praful șters, ultimul roman polițist sau de dragoste citit, vai!, în acele seri, se strâng după telefoane miorlăite, scumpa mea, nu te deranjez, n-ai musafiri, etâcî, și vin la Elvira cu un checuleț, cu o cafeluță și o sticluță de lichior să facă o „fetească” cum zic ele, ei bine, cele măritate care vin aici, vin dintr-un soi de îngâmfare, adică să povestească ce-au mai făcut soții lor între timp, adică – noi avem și voi nu!, și tot povestesc, iar celelalte ascultă avide, doar privindu-se scurt cu coada ochiului și rezervându-și plăcerea de a comenta mai târziu – nefericita, uite-o ce se mai laudă, parcă n-ar ști toată lumea că... dar oricum, le cuprinde totuși un pic de tristețe mohorâtă: astea totuși au bărbat.

Se privesc jinduind, unele pe altele, unele dorind măcar din când în când liniștea, liniștea acestora singure, fără tensiunea continuă a unui bărbat imprevizibil, căruia i se poate pune pata într-o zi pe creier și să plece și să te lase, ca și cum până atunci nu l-ai așteptat măcar de trei ori pe săptămână să apară la miezul nopții Dumnezeu știe de unde, și certurile de a doua zi, și copiii care trebuie dădăciți tot timpul, și cozile de la

magazine, și casa care trebuie îngrijită tot timpul, și anii care trec, și pielea din jurul ochilor care se încrețește, și părul neîngrijit, și unghiile necurățate la timp, și bijuteriile sărace, și rochiile cumpărate o dată la doi ani, și pantofii scâlțiați, și efortul înnebunitor de a da lustru acestei vieți mărunte, și mașina cumpărată cu sacrificiul părinților, și tot timpul acest „nu avem de ajuns” sau „ar mai trebui să luăm și... că toți au și numai noi nu”, și tot așa, până la moarte.

Celelalte stau totuși și jinduiesc – viața lor, spun ele, pare mai ușoară și chiar și este, dar ce înseamnă o femeie singură?

La cinematograful te tot duci „cu o prietenă” sau cu două și gelozia cu care privesc la soațele stând de-o parte și așteptându-și bărbații care iau bilete la ghișeu, și la teatru când mergi, trebuie să te lingusești pe lângă o pereche cu care să poți ieși, și la restaurant la fel, și atunci trebuie să fii veselă, ca să nu-i plictisești, să spui bancuri, să ții partea soției și să mustri dragălaș pe bărbat, în așa fel încât nici aia să nu fie geloasă și nici ăla să nu-ți poarte ranchiună, și viitoarea invitație nu va veni de la sine, trebuie s-o pregătești din timp, cu aluzii dragăstoase sau să-i inviți chiar tu, fiindcă ei, oricum, preferă să fie singuri, și să lauzi lipsa de gust a soției, și să nu cochetezi cu bărbatul. Și tot așa, se privesc unele pe altele și se invidiază disprețuindu-se reciproc.

Pasquala Marin merge rar la doctorița Elvira Popescu când aceasta are vizite. Vine când are chef să bea o cafea bună și când ea însăși n-are chef de cafea băută de una singură. O întreabă: azi ai fetele la tine? și dacă sunt acolo și ea totuși vrea să bea o cafea, fluieră scurt și mormăie „maradenbode”, un cuvânt dintr-o carte care Pasqualei i-a plăcut mult. Vine totuși, bea cafeaua, mănâncă prăjituri de casă, trage sticla de votcă mai

aproape de ea și își pune în pahar până se ametește, de frică, zice ea, toți suntem niște sărmani oameni și e foarte ușor să aluneci în așa ceva.

Asta o spune pe dinăuntru ei, în afară dă din cap la ce aude, mormăie aprobativ și când nu mai suportă se apucă și le povestește vreun roman pe care ele altfel nu l-ar fi citit, sau un spectacol de teatru sau le povestește ceva „din istoria culturii” cum îi mai cer ele câteodată, deși știe că dacă sunt două pe care să le poată căra cu mintea după ea. Ascultă plictisită bancurile pe care femeile le spun cu gura plină, ațâțate, sau, pur și simplu, le privește și tace.

Altminteri, preferă să vină la Elvira când aceasta e singură – fiindcă am dresat-o.

Vine de obicei cu un disc sub braț, Pasquala nu are combină dar își cumpără CD-uri cu toptanul, pe care le ascultă la combina Elvirei, ca apoi, întoarsă acasă la ea, să și le „amintească”, ascultându-le în gând încă, și încă o dată.

Cum apare la Elvira, stă de protocol de vorbă cât se face cafeaua, își dă o pasență, pe urmă comandă „Elvira, liniște în front și nu mișcă nimeni!” și Elvira râde gădilată de tonul băiețos al Pasqualei de parcă ar fi puștoaică și ar ciupi-o de gușă un băiat, apoi se liniștește și ascultă resemnată CD-ul fără să se fâfâie prin cameră – tot Pasquala i-a interzis.

Câteodată reușește să-i placă și ei ce ascultă și face la sfârșit comentarii pentru care Pasquala o bucură cu „Elvira, tu nu ești proastă degeaba!” și Elvira iar râde gădilată de parcă ar ciupi-o de gușă un băiat.

Odată, Pasquala a avut răbdare și i-a explicat:

– Scumpa mea, eu mă tem de voi, dar nu vă disprețuiesc, mă tem de voi să nu devin și eu odată la fel, dar nu vă

disprețuiesc fiindcă eu am salvarea mea. Dacă aș fi la fel cu voi, poate v-aș disprețui.

– Dar eu nu disprețuiesc, a zis Elvira.

– Doctorițo, ai și tu salvarea ta, ești mai generoasă decât mulți, chiar și decât mine, și ești aptă să poți fi cultivată intelectual.

– Știi ceva, tu judeci ca un bărbat, a zis Elvira.

– Asta e încă o prostie de-a voastră, habotnicelor, și până la urmă, cele mai tâmpite tot feministele sau cum le-o mai fi zicând sunt. Să judeci e o chestie ca pâinea, pentru toată lumea. Circumscrierile biologice sunt ele ce sunt, dar sunt altceva. Adică dacă încerc să ordonez ce există pe lângă mine, fără să folosesc neapărat niște scheme convenționale sau dulceag-sentimentale, trebuie să-mi crească mustață? Femeie, sunt om, pricepi? Am două mâini, două picioare, doi ochi, două urechi, etâci și un creier.

– Mai ai și altceva, a zis Elvira.

– Și ce dacă, a mârâit Pasquala, dacă vrei să știi, am și suflet, ce, crezi că nu mi-ar plăcea să mă iubească un bărbat? Ba da, mi-ar plăcea, și mi s-a și întâmplat de vreo trei ori la viața mea.

– Ai avut ghinion...

– Cucu, ghinion, oricum, tot câștigi ceva chiar și când pierzi. Nu sunt sentențioasă, nu rânji în colțul gurii la mine. Ce, nu știi cum îmi spuneți între voi? „Ucitelnița”, auzi! Adică vă țin cursuri. În primul rând că e o aventură à la don Quijote ce fac eu, adică vorbesc la pereți în speranța tâmpită că se mai lipește ceva de voi, și chiar se lipește, măcar pe moment! Măcar vă creez un moment de bovarism. Și de fapt, vorbesc eu ca să nu vorbiți voi, altfel aș urla de plictiseală când vă tot aud. Japițe

împuțite ce sunteți, cu poreclele voastre cu tot, nu puteați să-mi spuneți măcar într-o limbă mai așa, engleză sau franceză? Și la urma-urmei, de ce nu recunoașteți că vă lipsesc atunci când mi se rupe în paișpe de voi și nu mai calc pe la tine? Este că vă lipsesc? Și vă lipsesc din două motive – odată fiindcă sunt ceva deosebit de voi și deci vă impulsionez, și al doilea fiindcă voi știți că mi se fâlfâie de voi efectiv, fiindcă eu am viața mea.

– Al dracului ce despici tu firul în patru, firoscoaso, zice Elvira. Dar astea tot îți miros aventurile, și ce e pe urmă la gura lor...

– Că parcă pe ale tale nu le miros, și ce-o fi la gura lor nici nu bănuiești. Și-ți pasă?

Elvira abandona totdeauna discuțiile de acest fel. Pasquala era Pasquala și cu ea nu ajungeai la niciun rezultat. Oricum, era ceva atât de diferit de restul vieții, că trebuia acceptat fără rezerve, și în fond nici n-o tulbura prea mult, doar atât cât să-i facă, din când în când, viața mai vioaie.

– Ascultă, ce mai e pe la voi, pe la servici?, întreabă Elvira, bucurându-se anticipat, sigură că va auzi măcar două-trei bârfe de la Pasquala și o va auzi din nou corodând cu vorbe tot ce-o supărase în ultima vreme.

– He, p-acolo, cam cum le știi și tu de mai demult. Tu știi că de vreo doi ani lucrez cu jumătate de normă. Am scos volumele alea pe care acum le-aș arde – nu-mi mai plac, așa pățesc cu tot ce scriu, după un timp nu-mi mai place, eee, și acum să zicem că mai am ceva bani, vai de ei de bani, ca să nu trebuiască să mă spetesc toată ziua în hardughia aia. Numai eu știu câtă alergătură și câți nervi m-a costat jumătatea asta de normă! Abia după al treilea volum, când am intrat în Uniunea Scriitorilor, ce bătaie de cap și cu asta!, noroc că mai sunt tipi fini pe lumea

asta, am reușit să-i fac să mă ia în seamă. Câți nervi și câtă alergătură, câte audiențe în care am tot explicat, pe bune sau cu lozinci, sau naiba mai știe cum – cu femeile de care depindeam mă purtam așa: apăream sobră, în taior gri și bluză albă, cu ochelari de vedere, cu părul pieptănat lins, mă dădeam singură și tristă, rămasă fără sprijin moral în urma soțului meu care m-a abandonat, dar vedeți, eu totuși creez... Lirică feminină, proză feminină, iată, mi-aș fi dorit să fiu inginer, să fac ceva material cu mâinile mele, dar omul de la strung are nevoie și de conectare și de educație, chiar și la maturitate, ce atâtea manele, pentru Dumnezeu?, și eu am această șansă de la destin: să pot scrie. Și tot așa, și tot așa. Numai eu știu câte poezii pentru ziar și alte ocazii am scris... Nu râde, proasto, or fi ele comandă socială, dar eu le-am scris sincer, pentru că sunt lucruri în care eu cred. Cred că oamenii sunt mai buni decât par, cred că, dacă tot ai o țară a ta, chiar merită să mori pentru ea, și mai cred că fiecare are dreptul la o formă de speranță numai a lui! Ei, și așa am împușcat doi iepuri dintr-un foc și le-am și convins. Cu bărbații era altfel, trebuia să ai ceva puțin cochet în îmbrăcăminte, sigur, nu prea mult, dar un accident de culoare, o brățară care să scoată finețea încheieturii în evidență, etâcî, să par foarte căprioară, să trezesc cavalerul adormit acum o mie de ani sub un strat de grăsime consistentă, și, de ce nu? să mă las ușor curtată, că de! oameni suntem cu toții. Să nu crezi că nu le sunt recunoscătoare acestor oameni! E drept că Tiugă tot mă mai pune să muncesc o normă întreagă, bafta mea e că orice ar născoci mintea lui paranoică, eu pot să fac, fiindcă sunt fată deșteaptă, în jumătate de timp, și după aia mă car acasă și scap!

– Și cu terenul ce faci, că acolo trebuie să stai măcar o zi?

– Eee, aproape nu mă mai trimite pe teren, fiindcă vede că-mi place. Cunosc oamenii, aflu despre ei mai mult decât de pe stradă sau din cavoul ăla de muzeu. La început a fost un tapaj întreg: că nu pot să-mi normez munca, că aia, că ailaltă. A trebuit să fac scandal, a trebuit să urc scara decidenților cât de sus. Acum ne tolerăm reciproc. Cu greu, dar ne tolerăm.

– Hai să-ți spun una să-nțepenești, dacă încă n-ai aflat-o. Tot târgul râde! Știi chestia cu capra? La barieră, acum câteva zile, la trenul de nouă seara, se face coadă. Se strâng mașini, un convoi întreg! În frunte, un moș cu o capră de sfoară. Stau toți și așteaptă. La un moment dat, unul din șoferi, mai cu draci, bagă în marche-arrière și-l pocnește pe ăla din spate care venise prea aproape. Scandal. Lumea curioasă se strânge. Moșul cu capra vrea să știe și el ce se întâmplă în spate. Întreabă pe unul, întreabă pe altul, nimic! Ția lăsa mașinile și se cărau și ei la scandal. Dacă vede că nu ține, leagă capra de bara barierei, s-o știe în siguranță și o întinde și el după ceilalți. Se vâra în vârful trebii și începe să dea sfaturi. Între timp, trenul trece, neobservat din cauza scandalului, moșul dă sfaturi mai departe, bariera se ridică automat și spânzură capra. Până să observe cineva, până s-o dea jos, capra moare. Un amic de-al meu era și el acolo. Avea și un aparat de fotografiat. Mi-a dat și mie două poze, să-mi amintești să ți le aduc să le vezi și tu.

– Știi, dincolo de ridicolul situației, capra arata ca o victimă.

Elvira se opri din râs.

– Adică ce vrei tu să spui cu victimele? Cu victimele nevinovate și ridicole, ă?

– Că toți suntem niște capre legate de o barieră automată, aia e. Totul e să treacă trenul la timp.

– Hai sictir! Elvira aproape se supără. Înțeleg să fiu victimă nevinovată, chiar asta și sunt, dar ridicolă nu!

– Da' ce ți-e frică să nu fii!

– Consimt, madam Pasquala. Auzi, niciodată nu mi-ai spus de unde și până unde numele ăsta al tău. Ciudat nume pentru o femeie din sud-estul Europei și trăsniți părinți trebuie să fi avut! Și eu am un nume demodat, auzi: Elvira. Dar măcar știu că aveam o nașă bătrână și rămasă cu mintea în urmă cu șaizeci de ani, adică numele meu ar avea acum 108 ani de atestare sentimentală. Dar Pasquala? Don Pasquale a avut vreun merit aici?

– Ți-am spus că suntem toți niște capre legate de o barieră. Pe mama o chema Pasca, Păscuța, de la Paște, mă rog. Când s-a dus tata la Primărie să mă declare, a vrut să mă cheme ca pe mama, că ea, săraca, s-a chinuit, zicea el. Ția, funcționarul care scrie în hârtii, zice:

– Nea Mitică, gata cu țărănia, ce e aia Pasca, zi-i și matala Romanița, Ludmila, Mihaela, Florentina, cum se poartă acum, păcat de fată când o crește mare!

Tata nu, că el vrea Pasca, ce, dacă așa a chemat-o pe mă-sa, ei să-i fie rușine? C-o strâng de gât!

Ția, secretarul, om cu inima milostivă și cu radioul dat drumul toată ziua la primărie pentru culturalizarea maselor, mai prinsese ceva la ureche și din „muzica grea”, cum zicea el, are o idee:

– Mă, nea Mitică, hai că te împac și pe matala și aranjez și viitorul fetei. Și scrie idiotul Pasquala și încă îl scrie și cu q. Nici nu știi cât m-am luptat să fiu Pasquala Marin, așa cum se scrie și se aude și să rămân EU. Hai, că n-am timp de confidențe,

Respețaru' mîna de cafea, plec la cumpărături și nu veni cu mine, vreau să fiu singură.

Așa zice Pasquala „țăru' mîna”. Se alintă. Scris e urât, dar așa cum îl spune ea, e ca un bombănit de copil capricios căruia i-ai făcut pe plac. Pasquala știe să rostească frumos.

Stă la coadă lângă o vitrină. Pe geamul aburit desenează melci. Cochilii de melci. E semnificativ, se gîndește ea. Anul trecut desenam mîini. Milioane de mîini am desenat. Până și în vis le desenam. Unele fluturau semne de bun găsit, altele se rugau, altele își răsfireau degetele cochet sau impudic, altele făceau semne de adio ireversibil. Da. Milioane de mîini. Fiecare cu personalitatea ei.

Și acum melci! Cochilii de melci. Ca și cum m-aș ascunde. Dar de ce să mă ascund? De ce dorința de a mă ascunde într-o cochilie? Mai bine îmi mai cumpăr o pălărie. Mie îmi vine bine cu pălărie! Am rasă!

Maradenbode, zice ea. Coadă la pâine – maradenbode. Coadă la salam – maradenbode. Coadă la viață. Maradenbode. Maradenbode. Maradenbode.

– Poftim? Din fața ei se întoarce spre ea un sfert de obraz.

– Nimic, bombăneam, zice Pasquala. Mă plictisesc.

– Să vă dau un ziar să citiți, zice sfertul de obraz.

Pasquala își impune să tacă și mârâie doar – nnuuu.

Obrazul se sucește puțin, alunecă prin mulțimea compactă și chipul se poate lăsa privit acum de Pasquala fără efort.

– Apropo, doamnă, ce noutăți mai aveți la dumneavoastră la muzeu? Știți, aici vocea devine șovăitoare, s-ar da cult dar nu știe cum, eu apreciez mult arta populară!

– Eu nu, trîntește Pasquala.

– Cum adică nu, glumiți, doar vă trec prin mîini atâtea minuni?

– E complicat de spus – și în gînd – ce, nu știu eu cine ești, îți pasă ție de arta populară cum îmi pasă mie de luna de pe cer, ai chef să mă bați pe mine la cap, poate pică, poate se lipește, ce, parcă nu știu ce gîndești?

Glasul insistă:

– Și totuși, nimic nou la dumneavoastră?

– Ba da, suntem în urmă cu salariile. Dumneata ar trebui să știi, că doar prin biroul dumitale de economist trec toate hârțoagele noastre.

– Vaai, eu nu știam, cum se poate, de ce? Și totuși, n-aveți chiar nimic nou în perspectivă?

– Ba da, dar nu artă populară, deschidem o galerie. Pasquala se gîndește: cum să scap de pisălogul ăsta, că n-am puterea să-i trîntesc o măgărie și ăsta până nu se termină coada nu mă slăbește, și Pasquala face o voltijă verbală și trîntește un curs la purtător despre fantasticul evului mediu și rolul câinelui ca personaj diabolic, ediție prescurtată și vulgarizată, cum zice ea, s-o priceapă tot contabilu'.